

Karin Slaughter
Az utolsó özvegy

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

**KARIN
SLAUGHTER**
**AZ UTOLSÓ
ÖZVEGY**

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Karin Slaughter, 2019 — Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *The Last Widow* (HarperCollinsPublishers Ltd)

• *Magyarra fordította:* Mészáros Julianna

A Vonnegut-idézet Kappanyos András fordítása.

ISBN 978-963-540-017-1

- *Borítókép:* Barczag Andrea
- *Kép:* Shutterstock
- *A szerző fotója:* Alison Rosa

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*„Az a végzetünk, hogy megismételjük a múltat.
Az élet erről szól.”*

KURT VONNEGUT

ELSŐ RÉSZ

2019. JÚLIUS 7., VASÁRNAP

ELŐHANG

Michelle Spivey fejvesztve rohangált a polcok között az áruházban, kislányát keresve. Agyában rémült gondolatok cikáztak: *Hogy veszíthettem szem elől borzalmas anya vagyok biztos elrabolta egy pedofil vagy emberkereskedő szóljak a biztonságiaknak vagy hívjam a rendőrséget vagy...*

Ashley.

Cipőtalpa csikorgott a kövön, ahogy hirtelen megállt. Nagy levegőt vett, így próbálva lelassítani szíve sebes kalapálását. A kislánya nem került gyerekkereskedők markába. Ott állt a sminkes polc előtt, és festegette magát.

A rémületet felváltó megkönnyebbülés hamarosan elpárolgott.

Micsoda? A tizenegy éves lány kimázozza magát?

Miután határozottan megmondták neki, hogy tizenkét éves koráig eszébe ne jusson ilyesmi, és akkor is legfeljebb egy kis szájfényt és pirosítót tehet fel, bármit használnak is a barátnői?

Michelle a mellkasára szorította a kezét, és lassú léptekkel közeledett a gyerek felé, időt hagyva magának, hogy higgadtan és megfontoltan kezelje a helyzetet.

Ashley háttal állt az anyjának, és éppen a rúzsmintákat nyitogatta. Gyakorlott mozdulattal tekergette a tokjukat, mert amikor a barátnőivel volt, természetesen kipróbálta az összes sminkszerüket, és egymáson gyakoroltak – hiszen a lányok már csak ilyenek.

Legalábbis bizonyos lányok. Michelle például sosem érzett késztetést a cicomázkodásra. Máig emlékszik anyja megbotránkozó visítésára, amikor kijelentette, hogy márpedig ő nem fogja borotválni a lábát.

– Hogy fogsz akkor nejlonharisnyát felvenni?

– Remélhetőleg sehogy! – felelte Michelle.

Ez már régen történt. Anyja évekkal ezelőtt távozott az árnyékvilágból. Michelle felnőtt, maga is szülővé vált, s mint minden nő a világtörténelemben, megfogadta, hogy nem követi el ugyanazokat a hibákat, mint az anyja.

Lehet, hogy ezúttal átesett a ló túloldalára?

Csak azért, mert ő maga mindig is fiús volt, a kelleténél szigorúbban fogta a lányát ezen a téren? Talán már elég nagy ahhoz, hogy néha kifesse magát, ő pedig megfosztotta a nővé válás folyamatának e számára fontos mozzanatától? Csak azért, mert őt fikarcnyit sem érdeklik a szemceruzák és egyéb kenceficék, melyekről Ashley órák hosszat képes videókat nézni a YouTube-on?

Michelle utánaolvasott a felnőtté válás mérföldköveinek. A tizenegy éves kor kritikus időszak, a gyerekek ekkor már a felnőttekhez viszonyítva mintegy ötven százalékos érdekérvényesítő képességgel rendelkeznek. Parancsolgatás helyett ilyenkor már célravezetőbb a tárgyalás. Ez nagyon jól hangzott a nevelési kézikönyvekben, de a gyakorlatban rémisztő volt.

– Ó! – Ashley észrevette az anyját, és pánikszerűen próbálta visszatenni a rúzsmintát a tartójába. – Én csak...

– Semmi baj – simította hátra Michelle a kislány hosszú haját.

Otthon a fürdőszobában tele volt a polc Ashley piperecuccaival – samponok, balzsamok, krémek, arclemosók –, míg ő legfeljebb naptejet kent néha a bőrére.

– Ne haragudj! – törölte le magáról gyorsan a szájfényt Ashley.

– Jól áll – próbált megértő szülő lenni Michelle.

– Tényleg? – ragyogott fel a kislány arca, amivel máris rabul ejtette anyja szívét. – Látod? Ez színezett tartós szájfény, ez meg cseresznyeízű. Hailey azt mondja, az jobban tetszik a...

A fiúknak – fejezte be gondolatban a félbehagyott mondatot Michelle. Nem kerülte el a figyelmét, hogy lánya szobája újabban sármos színészek portréival van kitapétázva.

– Neked melyik tetszik legjobban? – kérdezte.

– Hát... – vonogatta a vállát először Ashley, de a tizenegy éveseknek mindenről megvan a

véleménye. – Talán a színezett, mert az tartósabb is.

– Logikus választás – felelte Michelle.

– A cseresznyésnek úgyis olyan műíze van... Tudod, hogy mindig rágom a számat, ezt biztos hamar lerágnám, mert idegesítene.

Michelle is az ajkába harapott, nehogy kifakadjon: *Gyönyörű és okos lány vagy, és csak azzal kellene foglalkoznod, ami téged boldoggá tesz, mert azok a fiúk, akikkel érdemes foglalkozni, a boldog és magabiztos lányokat kedvelik.*

Ehelyett azt mondta:

– Válaszd ki, amelyik legjobban tetszik, és megelőlegezek rá a zsebpénzedből.

– Anya! – sikkantott Ashley boldogan és akkora hangerővel, hogy a többi vásárló felkapta a fejét.

Utána pedig olyan örömtáncot lejtett, amely inkább idézte Tigris mozdulatait a *Micimackó*ból, mint Shakirát.

– Komolyan? De azt mondtátok...

Michelle gondolatban felmordult. Tényleg, mi ez a pálfordulás, amikor kerek pereg kijelentették, hogy szó se lehet sminkről a tizenkettedik születésnapjáig?

Csak egy kis szájfény. Öt hónap múlva úgyis betölti a tizenkettőt. Tudom, hogy másban egyeztünk meg, de te meg megvetted neki az iPhone-t.

Ez lesz az aduász. Felhozza az iPhone-ügyet, mert abban véletlenül pont nem ő volt a hunyó.

– A főnököt majd én lerendezem – ígérte a lányának. – De csak egy szájfényt vehetsz, semmi mást. Azt válaszd, amelyiknek a legjobban fogsz örülni.

Örült is, de még mennyire! Annyira, hogy rámosolygott a pénztárosra, aki nyilván sejtette, hogy a csillogó rózsaszín szájfényt nem a harminckilenc éves, sportosan öltözködő, csapzott haját baseballsapka alá rejtő anyuka vette magának.

– Ez – lelkendezett elfúló hangon Ashley –, ez annyira szuper, anya! Nagyon szeretlek, és meglátod, felelősségteljesen fogok viselkedni. Nem lesz rám panasz!

Michelle mereven mosolygott, miközben bepakolták az árut a bevásárlótáskákba.

Az iPhone kiváló érv lesz. Az is meg volt beszélve, aztán amint kicsit hosszabb időre kitette a lábát a házból egy konferencia miatt, a „szó sem lehet róla” helyét felváltotta az, hogy „de hát minden barátnőjének van, nem akartam, hogy kilógjon a sorból”.

Ashley boldogan felkapta a szatyrokat, és a kijárat felé indult. A telefon máris a kezében volt. Alighanem haladéktalanul értesíteni akarja barátnőit a szájfény beszerzéséről és arról, hogy egy hét múlva talán kék szemhéjpúdert is kap, és „cicásra” húzza ki a szemét.

Michelle egyszeriben rémképeket vizionált. Ha Ashley a barátnői szemceruzáját használja, még a végén kötőhártya-gyulladásra is kerülhet, vagy rosszabbra. A rúzs herpeszrel vagy hepatitis C-vel fertőzheti meg, a szempillaspirál felsértheti a szaruhártyáját. Egyes rúzsok nehézfémeket tartalmaznak. Kaphat streptococcus- vagy staphylococcus-fertőzést, esetleg kólibaktériumot. Mit tett? Megmérgezi a saját gyereket. Több százezer kutatás bizonyítja, milyen szennyezettek tudnak lenni ezek a kenceficék; ehhez képest alig néhány tanulmány állítja, hogy a mobiltelefonok növelik az agydaganat kialakulásának kockázatát.

Ashleynek virágos jókedve volt. Barátnői azonnal válaszoltak az üzenetére. Szinte szökdécselve haladt át a parkolón, kezében vadul himbálózta a szatyrokat. Még csak tizenegy éves. Igazából a tizenkettő is borzasztó fiatal még. A smink üzenetet hordoz: azt jelenti, hogy fel akarjuk kelteni a másik nem érdeklődését. A feministák ugyan felhördülnének erre a mondatra, de sajnos a világ így gondolkodik, az ő kicsi lánya pedig még nem tudja, hogyan hárítsa el a nemkívánatos közeledést.

Michelle csendben megcsóválta a fejét. Már megint túlaggódja a dolgot. Hogy jut el az ember a szájfénytől a herpeszig és a feminista eszmék megkérdőjelezéséig? Mire hazaér, össze kell szednie a gondolatait, hogy meggyőzően tudjon érvelni, miért is vett sminkszert a lányának, amikor nem ebben állapodtak meg a párjával. Ahogy „valaki” az iPhone esetében sem tartott ki eredeti elhatározásuk mellett.

A kocsinhoz érve kotorászni kezdett a táskájában, a slusszkulcsot keresve. Sötét volt már, és a

közvilágítás elég gyengécske volt – vagy az ő látása kezd romlani a korról. Hiszen nem mai csirke már: a lánya lassan eladósorba lép. Néhány év, és unokái lesznek. A gondolatra összeszorult a gyomra. Jól jönne most egy pohár bor.

Felpillantott, hogy ellenőrizze, a vadul SMS-ező Ashley nem ment-e neki egy parkoló autónak, vagy bukott orra.

A szája tátva maradt a döbbenettől.

Egy furgon állt meg a lánya mögött.

Kinyílt az oldalajtó.

Egy férfi ugrott ki belőle.

Michelle szorosan megmarkolta a slusszkulcsot, és teljes erejéből rohanni kezdett, hogy megmentse gyermekét.

Kiáltott, de már késő volt.

Ashley azonnal elfutott, ahogy tanították neki.

Ám az emberrabló nem érte jött.

Hanem Michelle-ért.

EGY HÓNAPPAL KÉSŐBB

2019. AUGUSZTUS 4., VASÁRNAP 13:37

Sara Linton hátradőlt, és halkan motyogta:

– Értem, anyu.

– Te csak ne próbálj békítgetni! – dörrent rá anyja, Cathy az ebédlőasztal fölött, haragját egy marék ártatlan zöldbabon vezetve le. – Te sose voltál olyan csélcsap, mint a húgod. A gimnáziumban Steve-vel jártál, aztán jött Mason, máig nem értem, hogy miért, végül Jeffrey. Most pedig itt van Will, és ha már egyszer őt választottad, hivatalossá kéne tennetek a dolgot.

Sara várt néhány másodpercet, arra számítva, hogy Bella néni kiegészíti a felsorolást még néhány férfinévvel, de nagynénje csak ült ott, elmélyülten kortyolgatva jegesteáját, és a nyakláncát morzsolgatta.

– Apáddal már negyven éve házasok vagyunk – folytatta az anyja.

– Én sose mondtam, hogy... – kezdte Sara.

Bella néni olyan hangot adott ki, mintha egy köhintést ötvöznének egy macska tüsszentésével. Sara azonban nem törődött a figyelmeztetéssel.

– Anyu, még csak most zárult le Will válása, nekem pedig új munkahelyem van. Jól megvagyunk mi így is. Inkább örülnél, hogy boldog vagyok.

Cathy úgy vágott félbe egy zöldbabot, mintha képzeletben valakinek a nyakát metszette volna el.

– Épp elég baj, hogy már akkor találkoztattál vele, mikor még házas volt.

Sara mélyet sóhajtott.

Az órára pillantott.

13:37

Úgy érezte, mintha már éjfél lenne, és még nem is ebédelt.

Lassan lélegzett, és a konyhában szálló finom illatokra koncentrált. Ezért áldozta fel a vasárnap délutánját: rántott csirke, meggyes pite és friss, házi kukoricás kenyér. Borsó, zöldbab és édesburgonya-felfújt. Aprósütemény, csokoládétorta, és tömény tejszínből készült fagyalt.

Jövő héten aztán napi hat órát is izzadhatna az edzőteremben, akkor sem szabadulna meg az összes kalóriától, amit ma meg fog enni. Mégis egyedül amiatt aggódott, hogy nem csomagolnak neki a maradékból.

Cathy megint lecsapott egy zöldbabra, kirángatva lányát gondolataiból.

Bella néni poharában zörögtek a jégkockák.

A hátsó udvarról behallatszott a fűnyíró zúgása. Will érthetetlen okból önként jelentkezett, hogy rendbe hozza Bella néni kertjét. Sara hátán a hideg futkosott a gondolatra, hogy véletlenül meghallhatott valamit az iménti beszélgetésből.

– Sara – folytatta az anyja némi szünet után. – Gyakorlatilag már élettársak vagytok. A ruhái ott vannak a szekrényedben, a borotválkozószerrei a fürdőszobádban.

– Jaj, aranyom – paskolta meg a kezét Bella néni. – Sose oszd meg a fürdőszobádat egy férfival! Cathy megcsóválta a fejét.

– Apád belehal, ha megtudja.

A jó öreg Eddie természetesen nem fog jobblétre szenderülni, de az biztos, hogy nem lesz elragadtatva, ahogy soha egyetlen udvarlójától se volt. Sara pont ezért nem mondta el neki, hogy Will-lel jár. Legalábbis részben ezért...

Próbált valahogy felülkerekedni a vitában.

– Anyu, épp most vallottad be, hogy kutakodtál a lakásomban. Jogom van a magánéletemhez, ugye tudod?

– Jaj, kedveském, milyen édes, hogy ezt el is hiszed! – jegyezte meg Bella néni.

– Will meg én tudjuk, mit csinálunk – érvelt tovább Sara. – Felnőtt emberek vagyunk, akik jól érzik magukat együtt. Csak ez számít.

Anyja felmordult, aztán csak hallgatott – de Sara túl jól ismerte ahhoz, hogy ezt a beletörődés jelének vegye.

– Azt hiszem, én vagyok itt a szakértő – szólalt meg Bella néni. – Ötször voltam férjnél, és...

– Hatszor – helyesbített Cathy.

– Nővérkém, jól tudod, hogy az egyiket érvénytelenítették. Én csak azt mondom, hagyd a gyereket, döntse el maga, mit akar.

– Eszem ágában se volt megmondani neki, mit csináljon. Én csak tanácsot adok. Ha nem tudja komolyan venni ezt a kapcsolatot, szerintem tovább kellene lépnie, és keresni valakit, aki mellett el tudja kötelezni magát. Egy ilyen okos lány nem érheti be kevesebbel.

– Szerintem a szív fontosabb, mint az ész.

– Én csak azt akarom, hogy a lányom boldog legyen.

Sara a halántékát masszírozta, mert kezdett megfájdulni a feje. A gyomra nagyot kordult, de tudta, hogy ebben a házban kettő előtt sosem ebédelnek. Mindegy is: ha még sokáig folytatódik ez a beszélgetés, úgymint mindhárman itt pusztulnak a konyhában.

– Olvastad ezt a cikket, drágám? – próbálta elterelni a témát Bella néni.

Sara felnézett.

– Szerinted is az asszony ölette meg, mert szeretőt tartott? Mármost hogy a megcsalt asszony állt bosszút azon, aki megcsalta? Most már tudom, mi baja volt a konzervatívoknak a meglegházasság bevezetésével: értelmezhetetlenné teszi az ember mondatait – kacsintott a néni.

Sara először tényleg nehezen tudta követni, amíg át nem futotta az újság címlapját.

Michelle Spiveyt négy héttel ezelőtt rabolták el egy bevásárlóközpont parkolójából. Mivel a Járványügyi és Betegségmegelőzési Központ kutatója volt, az ügyet rögtön az FBI nyomozói vették át. A cikkhez az áldozat igazolványképét is csatolták: harmincas éveinek végén járó, szép arcú nő volt, szeme okos csillogását még az okmányiroda vacak kamerája is rögzíteni tudta.

– Nem is hallottál róla? – tudakolta a nagynéni.

Sara a fejét rázta, és könnyek gyűltek a szemébe. A férjét öt éve gyilkolták meg. Ennél csak egyvalami lehet rosszabb: ha az ember nem tudja biztosan, mi történt a szerettével.

– Szerintem bérgyilkos volt – találgatott Bella néni. – Ez szokott lenni. A párja talált magának egy fiatalabbat, tőle pedig megszabadult.

Sara tudta, hogy jobb lenne témát váltani, mert látta az anyján, hogy felzaklatja a történet.

– Nem is tudom... – mondta mégis. – Azt írják, a kislányával volt, aki végignézte, ahogy betuszkolják egy furgonba. Talán naiv vagyok, de nem hiszem, hogy a másik anyukája kitette volna a gyereket egy ilyen traumának.

– Fred Tokars a gyerekei szeme láttára lőtte le a feleségét.

– De ő a biztosítási pénzért tette, nem? Ráadásul kétes ügyletekbe bonyolódott, és bűnbándákkal is kapcsolatban állt, ha jól emlékszem.

– És ő férfi volt. A nők más módszerekkel szoktak gyilkolni.

– Az ég szerelmére! – csattant fel végül Cathy. – Mi lenne, ha az Úr napján nem véres gyilkosságokat tárgyalnánk ki? Neked meg, nővérkém, igazán nincs jogod pálcát törni a hűtlen házastársak fölött.

Bella néni megzörgette a jeget üres poharában.

– Ilyen hőségben igazán jólesne egy hideg mojito, nem gondoljátok?

– Ezzel nem segítesz – figyelmeztette Cathy, aki épp befejezte a zöldbabpucolást.

– Tudhatnád már, nővérkém, hogy Bellához nem érdemes segítségért fordulni.

Sara megvárta, hogy anyja hátat fordítson, és csak akkor törölte meg a szemét. Bella néni persze észrevette a könnyeket, és ha Cathy kimegy, bizonyára rákérdez majd, mi volt ez az elérzékenyülés. De mi is volt? Sara maga sem tudta megmagyarázni, miért sírja el magát az utóbbi időben mindenben, legyen az egy tévéreklám vagy egy szerelmes dal a rádióban.

Felvette az újságot, és úgy tett, mintha elmélyedne a cikk olvasásában. Az eltűnése óta senki sem hallott Michelle-ről. Egy hónap túl hosszú idő, hogy még reménykedni lehessen. Már a felesége sem üzengetett a tévében, hogy hazavárja. Csak arra kérte az emberrablókat, hogy

legalább azt tudassák vele, hova rejtették a holttestét.

Sara szipogni kezdett, és zsebkendő helyett a kézfejjével törölte meg az orrát.

Nem ismerte Michelle-t, de tavaly összefutott a feleségével az Emory Orvosi Egyetem öregdiák-találkozóján. Theresa Lee ortopéd szakorvos volt, s mellette az egyetemen is tanított, Michelle pedig járványügyi szakértőként dolgozott. A cikkben az is szerepelt, hogy 2015-ben házasodtak össze, vagyis azonnal, amint erre jogilag lehetőségük volt. Akkor már tizenöt éve együtt voltak. Sara úgy sejtette, közel húsz év alatt már sikeresen rendezték a két leggyakoribb, váláshoz vezető házastársi vitát: nevezetesen, hogy hány fokra állítsák a lakásban a termosztátot, és milyen büntetést érdemel az, aki szándékosan nem veszi észre, hogy ki kell üríteni a mosogatógépet.

Persze nem mondhatta, hogy ő lenne a házasság legnagyobb szakértője.

– Sara – fordult most felé az anyja karba tett kézzel. – Ezúttal kíméletlenül őszinte leszek veled.

– Kivételesen – ironizált Bella néni.

– Nincs azzal semmi baj, ha továbblép az ember. Kezdj új életet Will-lel! Ha igazán boldog vagy vele, akkor hajrá! Ha viszont nem, akkor mégis mire vársz?

Sara gondosan összehajtogatta az újságot, és ismét az órára nézett.

13:43

– Én igazán kedveltem Jeffreyt – paskolta meg unokahúga kezét Bella néni. – Volt stílusa. Will pedig végtelenül kedves ember, és látszik rajta, hogy őszintén szeret.

Sara az ajkába harapott. Nem fogja hagyni, hogy pszichoterápiás konzultációt csináljanak a vasárnap délutánjából. Nincs szüksége rá, hogy tisztába jöjjön az érzéseivel. Az a baja, amivel a legtöbb romantikus vígjáték kezdődik: szerelmes Willbe, de nem minden tökéletes köztük.

A férfi visszahúzódó természetét még el tudta fogadni, de már többször majdnem ráment a kapcsolatuk arra, hogy Will képtelen volt kommunikálni. Sara eleinte még meggyőzte magát, hogy azért nem nyílik meg előtte, mert a legjobb oldalát akarja mutatni. Ezzel nincs is semmi baj: ő maga is csak hat hónap után merte azt a pizsamát felvenni alváshoz, amelyet ténylegesen hordott.

De eltelt egy év, és Will még mindig egy csomó mindent nem mondott el neki. Olyan lényegtelen apróságokat, mint hogy sokáig kellett bent maradnia a munkahelyén, elhúzódott a kosármeccs, a biciklijé félúton defektet kapott, vagy megígérte egy barátjának, hogy segít neki költözni a hétvégén. Mindig meglepődött, hogy Sara haragszik, amiért elmulasztotta ezeket közölni vele. Pedig nem ellenőrizni akarta, csak tudni szerette volna, mikorra legyen kész a vacsora.

Már ez is épp elég idegesítő volt, de ennél komolyabb dolgokat is eltitkolt előle. Nem mondhatni, hogy hazudott volna, inkább csak ravaszul elhallgatta az igazságot – lett légyen szó akár egy veszélyes munkáról, gyerekkori traumákról vagy a nácisztikus ribanc exfelesége gonoszkodásáról.

Logikusan átgondolva persze Will viselkedése teljesen érthető volt. Állami gondozott gyerekként jobb esetben elhanyagolták, rosszabb esetben bántalmazták. Volt felesége alaposan kihasználta érzelmi sebezhetőségét. Soha életében nem volt még normális emberi kapcsolata. Rettenetes dolgokat kellett átélnie, amelyek emlékét mélyen eltemette magában. Talán Sarát akarta védeni azzal, hogy nem tárulkozott ki előtte, de az is lehet, hogy önmagát. A legnagyobb baj az volt, hogy Sarának halvány fogalma sem volt Will viselkedésének valódi okairól, mivel a férfi már a probléma létezését sem volt hajlandó nyíltan beismerni.

– Sara drágám! – mondta Bella néni – Mostanában sokszor eszembe jut, amikor egyetemista voltál, és itt laktál nálam. Emlékszel, aranyom?

Sara elmosolyodott, de aztán hamar lekonyult a szája sarka, amikor meglátta, hogy anyja és Bella néni jelentőségteljes pillantást vált egymással. Mindjárt kibújik a szög a zsákból.

Szóval csapdába csalták a rántott csirke ígéretével...

– Őszinte leszek, drágám – folytatta a nagynénje. – Már nem tudom egyedül fenntartani ezt a nagy házat. Mi lenne, ha visszaköltöznél?

Sara felnevetett, de aztán látta, hogy Bella néni teljesen komolyan gondolta.

– Szeretném a nevedre íratni.

Sara szóra nyitotta a száját, de nem jött ki hang a torkán.

– Amúgy is rád hagytam volna a végrendeletemben. De a könyvelőm szerint kedvezőbb az adózás, ha még életemben átadom a tulajdonjogot. Már kifizettem a foglalat egy belvárosi lakásra. Karácsonyra be is költözhetnétek ide Will-lel. Az előtérben hat méter magas fát is állíthattok, és van elég szoba a leendő...

Sara egy pillanatra elvesztette a hallását.

Mindig is imádta ezt a régi házat, amelyet még a 30-as évek nagy válsága előtt építettek. Hat hálószoba, öt fürdőszoba, kétszobás melléképület, fészer és három hektáros földterület a kertváros legfelkapottabb részén, tíz perc autóútra a központtól, és tíz perc sétára az Emory Egyetemtől. A közterületeket a híres Frederick Law Olmsted tervezte. A csodás parkok és a környező erdők még vonzóbbá tették a környéket.

Csábító ajánlat volt, amíg el nem kezdett számolni. Bella néni 1980 óta nem újíttott fel semmit a házban. Korszerűsíteni kell a fűtést, ki kell cseréltetni a víz- és elektromos vezetékeket, újra kell vakolni a falakat, és új ablakokra is szükség lenne. A tetőt és az ereszcsonnát is fel kell újítani. Mindeközben folyamatosan egyeztetni a műemlékvédelemmel. Arról nem beszélve, hogy mindez rengeteg időbe is kerülne, mert Will minden munkát maga akarna elvégezni, ő pedig búcsút mondhatna még annak a kevés szabad estének és hétvégének is, ami eddig jutott neki. Pihenés helyett vitatkozhatnának arról, milyen színűre fessék a falat, és mire mennyi pénzt költsenek.

A pénz volt az igazi probléma. Sarának sokkal több volt belőle, mint Willnek. Vagy annak idején a férjének. Sosem felejt el Jeffrey arcát, amikor először megpillantotta a bankszámlaegyenlegét. Szinte hallotta, ahogy a férfiassága nyikorogva visszahúzódik az összeg láttán. Sokat kellett dolgoznia rajta, hogy újra előcsalogassa.

– Szívesen beszállok az ingatlanadóba... – ígérte Bella néni.

– Köszönöm – vágott közbe óvatosan Sara. – Igazán nagylelkű ajánlat, de...

– Lehetne ez a nászajándékotok – mosolygott mézesmázosan Cathy. – Hát nem lenne csodálatos?

Sara a fejét csóválta, de nem anyja iménti szavai miatt. Mi a baj vele? Miért fél Will reakciójától? Hiszen azt sem tudja, valójában mennyi pénze van a férfinak. Mindig készpénzzel fizet. Természetesen arról sem beszélgettek soha, hogy azért-e, mert nem bízik a kártyás fizetésben, vagy azért, mert nincs pénz a bankszámláján.

– Ez meg mi volt? – fülelt Bella néni. – Ti is hallottátok ezt a durrogást? Petárdázik valaki?

Cathy ügyet sem vetett rá.

– Will meg te lakhatnátok a házban, a húgod meg a garázs fölötti lakásban.

Most aztán egy egész marék szög kibújt abból a bizonyos zsákból, gondolta Sara. Szóval az anyja nemcsak az ő életét akarja irányítani, hanem még Tessáét is.

– Nem hinném, hogy Tessa megint egy garázs fölött akarna lakni – jegyezte meg.

– Ha jól tudom, most sárkunyhóban él – szólt közbe Bella néni.

– Hallgass, hugi! – torkolta le Cathy. – Nem kérdezted tőle, hogy nem akar-e hazaköltözni? – fordult aztán Sarához.

– Nem igazán – hazudta Sara.

Kishúga házassága romokban hevert, és naponta beszéltek Skype-on, annak ellenére, hogy Tessa Dél-Afrikában lakott.

– Anyuci, engedd el ezt a témát! Nem az ötvenes éveket írjuk. Van saját jövedelem, nyugdíj-megtakarításom, és nem kell férjhez mennem ahhoz, hogy boldoguljak az életben.

Cathy pillantásától megfagyott a levegő.

– Ha szerinted ez a házasság lényege, akkor tényleg nincs több mondanivalóm – jelentette ki, s a tűzhelyhez lépett. – Szólj a barátodnak, hogy mosson kezet, mert ebédelünk!

Sara behunyta a szemét, mert különben forgatta volna.

Felállt, és kisétált a konyhából.

Léptei visszhangoztak a hatalmas nappaliban, mert nem akart rálépni az antik keleti szőnyegre. A dupla szárnyú ablak előtt megállva homlokát a hűvös üveghez nyomta. Will odakint vidáman tolt be a fűnyírót a fészerbe. Remek munkát végzett: még a bukszusokat is mérnöki pontossággal, szabályos kocka formájúra nyírta.

Vajon mit szólna egy 2,5 millió dolláros házfelújításhoz?

Sara még abban sem volt biztos, hogy ő maga akarna-e ekkora felelősséget a vállára venni. Rövid házassága néhány évét azzal töltötte, hogy kis kunyhójukat pofozta helyre Jeffreyvel. Még emlékezett, milyen kimerítő munka volt, főleg annak tudatában, hogy egyszerűen írhatna egy csekket, és megbízhatna vele valaki mást. De a férje makacsabb volt, mint egy öszvér.

A férje.

Anyja erre célozgatott az iménti konyhai eszmecseréjük során: vajon szereti-e Willt annyira, mint Jeffreyt szerette? Ha igen, miért nem megy hozzá? Ha nem, miért vesztegeti vele az idejét?

Mind jogos kérdés, de Sara az *Elfújta a szél* Scarlettjéhez hasonlóan azzal áltatta magát, hogy majd holnap gondolkodik erről.

Kinyitotta az ajtót, és szinte beleütközött a hőségbe. A páratartalom miatt mintha a levegő is izzadt volna. Sara mégis kibontotta a haját, s az úgy borult a tarkójára, mint egy edényfogó kesztyű. A frissen nyírt fű illatától eltekintve mintha egy hatalmas szaunába lépett volna be. Felkaptatott a domboldalon, cipőtalpa csúszkált a kavicsos ösvényen. A feje körül rajzó muslincákat hessegetve haladt a fészert felé, amely valójában egy átalakított istállóépület volt, és valaha két lónak és egy hintónak adott helyet.

A fészert ajtaja nyitva volt. Will közepén, Sarának háttal állt egy munkapadra támaszkodva, néma mozdulatlanságban. Sara nem tudta, meg merje-e szólítani. Az utóbbi két hónapban valami láthatóan nagyon aggasztotta a férfit, és ez rányomta a bélyegét a mindennapokra. Sara kérdezgette, mi a baj; minden lehetséges eszközzel megpróbálta szóra bírni, beleértve a szexet is. Will váltig állította, hogy minden rendben, de ő újra és újra azon kapta, hogy fájdalmas arccal mered maga elé, ahogy most is.

Sara megköszörülte a torkát.

Will megfordult. Hiába vett az imént tiszta inget, a hőségtől máris csatakosan tapadt a mellkasára. Izmos vádlijára fűszálak ragadtak. A mosolyától Sara egy pillanatra minden problémájukat elfeledte.

– Ebédidő van? – kérdezte Will.

Sara az órájára pillantott.

– Egy óra negyvenhat. Pontosan tizennégy perc nyugalmad maradt.

A férfi mosolya vigyorra szélesedett.

– Megnézted már valaha ezt a fészert úgy istenigazából? – kérdezte.

Sara úgy gondolta, nem sok látnivaló akad rajta, de Will egészen fel volt villanyozva. Egy kis fülkére mutatott az egyik sarokban.

– Az ott egy piszoár. Egy igazi, működő piszoár. Mennyire király már!

– Elképesztő – motyogta érdektelen hangon Sara.

– Nézd meg ezeket a gerendákat, milyen masszívak!

Will a maga százkilencvenöt centijével könnyedén elérte őket, és elvégzett néhány húzózkodást.

– Ezt nézd! Ez a régi tévé még működik! Egy teli hűtő és egy mikrohullámú sütő is van ott, ahol régen a lovak szállása lehetett.

Sara elmosolyodott. Igazi városi fiúként Will nem tudta, hogy azt boksznak hívják.

– A kanapé kicsit rozszant, de nagyon kényelmes – vetette le magát a férfi a kopott bőrborítású bútordarabra, és maga mellé húzta kedvesét. – Jó kis hely, mi?

Sarát a felszálló porfelhő köhögésre ingerelte, és próbálta nem összekötni gondolatban a kanapé nyikorgását a bácsikája régi *Playboy* magazinjaival, amelyek mellette heverték egy kupacban.

– Akár be is költözhetnénk – mondta Will. – És most csak félig viccelek.

Sara az ajkába harapott. Nem is akarta, hogy viccelődjön: azt akarta, hogy mondja el neki, mit szeretne.

– Nézd már, egy gitár!

Will felkapta a hangszert, felhangolta és pengetni kezdte.

Sara hátán kellemes borzongás futott végig a meglepetéstől, mint mindig, amikor valami új dolog derült ki a férfiről.

Will egy Bruce Springsteen-számot kezdett dúdolni, aztán hirtelen abbahagyta.

– Ez milyen pedofil szöveg már! „Hé, kislány, apukád otthon van?”

– Na és az, hogy „Kislány, nemsokára nő leszel”? Vagy az, hogy „Ne állj ilyen közel hozzám”? Vagy a *Sara Smile* kezdő sora?

– Ne már, még a Hall and Oats is?

– Néhány számnak vannak jobb feldolgozásai.

Sara megbűvölten figyelte, ahogy a férfi hosszú ujjai szaladnak a húrokon.

– Mikor tanultál meg gitározni?

– Középiskolában, autodidakta módon – mosolygott szégyenlősen Will. – Mit meg nem tesz egy tizenhat éves srác, hogy lenyűgözzön egy tizenhat éves lányt...

Sara felnevetett, mert szinte látta maga előtt a jelenetet.

– A hajadat is felnyíratad?

– Azt nem. Viszont remekül utánoztam Miki egér hangját, gördeszkáztam, és kívülről tudtam a *Thriller* szövegét. Látnod kellett volna a kőmosott farmeremben és az Abidas dzsekimben.

– Abidas? Az meg mi?

– Olcsó kínai utánzat. Nem voltam valami gazdag.

Will felnézett, és láthatóan örült, hogy sikerült megnevetetnie kedvesét.

– És itt mi a helyzet? – mutatott Sara gondterhelten homlokára.

Ő érezte, hogy megint kezdenek könnyek gyűlni a szemébe. Meghatotta, hogy a férfi ennyire törődik az érzéseivel. Bárcsak tőle is elfogadná ugyanezt a törődést!

Will letette a gitárt, és ujjával elsimította Sara homlokáról a ráncokat.

– Így már jobb.

Sara szenvedélyesen megcsókolta. A kapcsolatuknak ezzel a részével nem volt gond. Ujjai végigszántottak a férfi izzadt haján, Will pedig csókokkal borította a nyakát. Sara átadta magát gyengéd érintéseinek, engedte, hogy eloszlassák minden kétségét.

Csak azért hagyták abba, mert hirtelen megrázkódott alattuk a kanapé.

– Ez meg mi a fene volt? – döbönt meg Sara.

Will benézett a kanapé alá, aztán felállt, és megkopogtatta a gerendákat.

– Emlékszel a néhány évvel ezelőtti alabamai földrengésre? Ez is pont olyan érzés volt, csak erősebb.

Sara megigazította a ruháját.

– A country club néha tűzijátékot rendez. Lehet, hogy új rakétákat próbálnak ki.

– Fényes nappal?

Will megnézte a telefonját.

– Nem kaptam vészjelzést.

Átnézte az üzeneteit, aztán megpróbált hívást indítani. Több számmal is próbálkozott, sikertelenül. Sara várakozásteljesen nézett rá, de ő a fejét csóválta. Kihangosította a készüléket, hogy Sara is hallja: „Minden hálózatunk foglalt.”

Sara megnézte az időt a kijelzőn: 13:51.

– Az egyetem tetején van egy sziréna, katasztrófa esetén meg...

Bumm!

A föld megint hevesen megrázkódott alattuk. Sara a kanapéba kapaszkodva visszanyerte az egyensúlyát, aztán követte Willt az udvarra.

A férfi az eget kémlelte. A fák mögött, távolabb fekete füst gomolygott felfelé.

Az egyetem.

Tizenötezer diák.

Hatezer tanár és egyéb dolgozó.

– Menjünk! – futott az autó felé.

Ő a GBI, a Georgiai Nyomozóiroda nyomozója volt, Sara pedig orvos. Egy pillanatig sem volt kérdés, mit kell tenniük.

– Sara! – kiáltott ki a hátsó ajtón Cathy. – Hallottátok ezt?

– Az Emory felől jött! – rohant be Sara a házba a slusszkulcsért.

Kezdett úrrá lenni rajta a rémület. A kampusz hatszáz hektáron terül el. Ott található az egyetemi oktatókórház, az Egleston Gyermekklinika, a járványügyi kutatólabor. A Nemzeti Népegészségügyi Intézet. A Yerkes Nemzeti Főemlőskutató Központ. A Winship Rákkutató Intézet. Szigorúan őrzött, veszélyes kórokozókat tároló laboratóriumok. Terrortámadás volt? Iskolai lövöldözés? Magányos ámokfutó?

– Nem lehet bankrablás? – vetette fel Cathy. – Emlékszel a bankrablókra, akik fel akarták robbantani a börtönt?

Martin Novak. Sara tudta, hogy a belvárosban fontos tárgyalások folynak, de a veszélyes bűnözőt hét lakat alatt őrizték, jóval a városhatáron kívül.

– Bármi is az, a hírekben még nem mondták be – szólt Bella néni, aki bekapcsolta a tévét a konyhában. – Meg kéne keresnem Buddy régi vadászpuskáját.

Sara kivette a slusszkulcsot a táskájából.

– Zárkózzatok be a házba – szorította meg anyja kezét. – Hívjátok fel Tessát és aput, és mondjátok meg nekik, hogy jól vagytok.

Az ajtó felé menet felkötötte a haját. De mielőtt odaért, egyszeriben földbe gyökerezett a lába. Mindannyian megdermedtek. A távolban megszólalt a katasztrófát jelző sziréna mély, vészjósoló hangja.

Augusztus 4., vasárnap 13:33

Will Trent elengedte a fűnyírót, hogy kitörölje szeméből az izzadságot. Nem volt egyszerű feladat: előbb a kézfejről kellett valahogy eltüntetnie a rátapadó verejtéket és koszt. Az ingébe törölte. Végre elég jól látott ahhoz, hogy megnézze az óráját.

13 óra 33 percet mutatott.

Ki az a hülye, akinek augusztusban, a kora délutáni rekkenő hőségben jut eszébe lenyírni három hektár füvet, ráadásul hepehupás terepen? Ugyanaz a hülye, aki reggel még boldogan hevert a barátnője mellett az ágyban. Bárcsak visszautazhatna az időben Reggeli Willhez, és figyelmeztethetné, hogy ne toljon ki ennyire Délutáni Will-lel!

Az egyik fordulónál elakadt egy buckában a fűnyíró, ő pedig ürgelyukba lépett. Arcát idegesítő rovarok döngték körül, a nap forró sugarai kíméletlenül korbácsolták a hátát. Még a golyói is leolvadtak volna, ha nem tapadtak volna a testéhez az izzadságtól.

A következő fordulónál ismét megcsodálta Bella néni házát. Milyen hatalmas épület! És milyen értékes! Még könyvet is írtak róla, amit a néni kölcsönadott neki. A lépcsőfeljáró ólomüveg ablakait maga Louis Comfort Tiffany készítette. A stukkókat itáliai mesterek faragták. Keményfa padló, kazettás mennyezet. Mahagónival lambériázott könyvtárszoba, telis-tele antik kötetekkel. Cédrusfa szekrények, valódi arannyal futtatott csillárok. A pincében cselédvécé. A kamra mögött titkos, ember nagyságú széf, amely a családi ezüstöt hivatott őrizni.

Amikor megismerkedett Sarával, hamar rájött, hogy jómódú. Nem mintha másként viselkedett vagy beszélt volna, de Will detektív volt, aki a megfigyelőképességéből élt. Első megfigyelés: Sara egy butiksor fölötti luxuslakásban lakik. Második megfigyelés: BMW-t vezet. Harmadik megfigyelés: orvos. Nem kellett különösebb nyomozótehetség, hogy mindebből kikövetkeztesse: van mit a tejbe aprítania.

De volt még egy kis csavar a dologban. Sara elmondta neki, hogy az apja vízvezeték-szerelő volt, azt viszont nem említette, hogy egyben ingatlanokkal is üzletelt, amibe a lányát is bevonta. Az adásvételeken szerzett nyereségből Sara hamar vissza tudta fizetni a diákhitelét. Atlantába költözése előtt jó áron sikerült eladnia gyermekorvosi praxisát, és a férje életbiztosítása sem volt kis összeg. Rendőrtiszt özvegyeként adómentességet élvezett, így aztán Willhez képest valóságos króznak számított.

Neki nem is volt ezzel különösebb baja.

Will tizennyolc éves volt, amikor először kapott pénzt valakitől. Buszjegyre, hogy eljusson a hajléktalanszállóra, mert nagykorúként immár kikerült a gyermekvédelem gondoskodása alól. Ösztöndíjjal sikerült elvégeznie a főiskolát. Az állam nevelte fel, és most az államnak dolgozik. Zsaruként hozzászólt, hogy mindig ő a legcsóróbb a társaságban, egyben a legesélyesebb, hogy munka közben fejbe lövik.

A nagy kérdés csak az volt, hogy Sarának sincs-e baja mindezzel.

Kiköpött egy marék földet, amely a fűnyíró hátuljából repült a szájába. Már nagyon várta az ebédet.

Kellemetlen volt neki az elegáns udvarház látványa, mert arra emlékeztette, mekkora a különbség közte és Sara között. Ő főiskolásként olyan lakásban élt, amelyet később lakhatásra alkalmatlannak ítélték az azbeszt miatt, nem pedig műemléki védelem alatt álló épületben.

Sara nénikéje még nála is gazdagabb lehetett, bár sejtése szerint leginkább előnyös házasságkötésekkel jutott a vagyonához. Egyre előnyösebbekkel. Ehhez neki persze nem sok köze volt, amíg nem vált a néni elképesztő nagylelkűségének haszonélvezőjévé.

A múlt héten kétszáz dolláros sövénynyírót kapott tőle. Az előtte való héten, miután észrevette, hogy Will mennyire csodálja elhunyt férje rendkívül értékes lemezgyűjteményét, egy teli

dobozzal ajándékozott belőle neki. Az *A Night at the Opera* a Queen-től. A *Parallel Lines* a Blondie együttestől. John Lennon *Imagine*-je.

Kétezer évig is nyírhatná ezt az átkozott pázsitot, még akkor is ő tartozna.

Megállt egy pillanatra, hogy megtörölje a homlokát, de nem sokat használt. Mély levegőt vett, s egy szűnyog azonmód berepült a szájába.

13:37

Nem is itt kellene most lennie.

Ezekben a percekben fontos megbeszélés folyik a belvárosban. Már több találkozó is volt az elmúlt hónapokban: a GBI, a rendőrbírók, az ATF és az FBI egyeztetett a hírhedt bankrabló, Martin Novak átszállításáról, akit az ítélelhirdetésig szigorúan titkos helyen őriznek, mivel szabadlábon lévő bűntársai korábban megpróbáltak lyukat robbantani a börtön falába, ahol előzetes letartóztatását töltötte. Ugyan nem jártak sikerrel, de ezek után a hatóságok nem akartak kockáztatni.

Novak nem szokványos bűnöző volt, hanem igazi gonosz zseni, aki egy magasan képzett rosszfiúkból álló csapatot irányított. Válogatás nélkül, hidegvérrel gyilkoltak meg bárkit, legyen az civil, biztonsági őr, rendőr, vagy aki csak a puskájuk csöve elé keveredett. A banda sorra rabolta ki a bankokat, és minden jel arra mutatott, hogy nem hagyják vezérüket rács mögött rohadni.

Rendőrként Will mélységesen megvetette az ilyen bűnözőket. Ritka és mindennél veszélyesebb, ha valaki ennyire okos és gonosz egyszerre. Ugyanakkor emberi kíváncsiságtól hajtva szeretett volna ott lenni az események sűrűjében. Régen tudta már, hogy a munkája legizgalmasabb része a vadászat. Sosem lett volna képes lelőni egy ártatlan állatot, de mámorító volt elképzelni, ahogy ujját a ravaszra téve lesben áll, hogy golyót ereszhessen egy rosszfiú fejébe.

Ezt viszont sosem árulta volna el Sarának. Megbízható forrásból tudta, hogy elhunyt férje, Jeffrey Tolliver is hasonlóan érzett, és alighanem ez vitte sírba. A „harcolj vagy menekülj” típusú helyzetekben Will is mindig a harcot választotta. De nem akarta, hogy Sara rettegni kezdjen, valahányszor kilép az ajtón.

Újra felpillantott a házra.

A gazdag, iszákos nagynéniket leszámítva jól alakultak a dolgok Sarával. Már egészen összeszoktak, és elfogadták vagy legalábbis elnézték egymás hibáit. Mint például a reggeli beágyazás iránti igény teljes hiányát, vagy azt a megrögzött rossz szokást, hogy valaki kidobja a majonézes flakont, amikor még egy fél szendvicsre valót ki lehetne belőle sajtolni.

Will próbált érzelmileg jobban megnyílni barátnője felé. Nem is volt olyan nehéz, mint gondolta. Egyszerűen csak beírta a határidőnaplójába, hogy minden hétfőn megosztja vele egy problémáját.

Egyik legnagyobb aggodalma még a soron következő hétfői színvállás előtt eloszlott. Tartott tőle, hogyan fogják kezelni a helyzetet, amikor együtt kellett dolgoznia egy ügyön Sarával, aki igazságügyi orvos szakértőként segítette a rendőrség munkáját. De Sarának köszönhetően minden simán ment. Egyikük sem lépte túl a hatáskörét. Sara a néhai férje, Jeffrey Tolliver rendőrfőnök mellett is dolgozott régebben, így ismerte a dolgok menetét. Willhez hasonlóan Jeffrey sem számíthatott előléptetésre, bár leginkább azért, mert az ő pozíciójából már nem volt hova.

Will elhessegette az agyába tolokodó sötét gondolatokat.

Úgy tűnt, Sara anyja is kezdi megkedvelni. Előző este legalábbis fél órán át traktálta a házassága korai éveiről szóló történetekkel. Will ezt haladásnak könyvelte el, hiszen első találkozásukkor Cathy szinte felnyársalta a tekintetével. Talán a Bella néni pázsitjával folytatott hősies küzdelme meggyőzte róla, hogy mégsem lehet olyan rossz ember. Vagy látta, mennyire szereti a lányát; ez is biztosan számított valamit.

A fűnyíró újabb buckába futott bele, ami felrázta Willt révedezéséből. Felnézett, és meglepetten konstataálta, hogy már majdnem készen van. Az órájára pillantott.

13:44

Ha siet, a fészerben még megmosakodhat, és szusszanhat egyet ebéd előtt.

Gyorsan lenyírta az utolsó sáv fűvet, és szinte futott a fészerbe. A fűnyírót a kőpadlón hagyta, hogy lehűljön. Szívesen belerúgott volna egyet abba az ócskavasba, de alig érezte a lábát.

Levette az ingét, s a mosdónál jéghideg vizet csurgatott a fejére. Szappannal megmosakodott, majd tiszta inget húzott. Azután a munkapadra támaszkodva, szétvetett lábakkal várta, hogy megszáradjon a levegőn.

A telefonja jelezte, hogy SMS-t kapott. A kolléganője, Faith üzengetett neki a megbeszélésről, amelyre ő nem volt hivatalos. Egy bohócot küldött, aki pisztolyt szorít a saját fejéhez. Aztán egy kést, egy kalapácsot, újra egy bohócot, s végül ismeretlen okból egy krumplit.

Ha fel akarja vidítani, egy krumplival biztos nem fog sikerülni.

Will kibámult az ablakon. Nem volt az az elmélkedős fajta, de a tökéletesen nyírt pázsitot szemlélve most nemigen akadt más dolga.

Miért is nem őt hívták arra a fontos megbeszélésre?

Persze nem hibáztathatja Faitht, amiért ő kapta meg a lehetőséget. Faith nem tehet róla, hogy a főnökük, Amanda régebben az ő anyjának volt a társa és egyben legjobb barátnője. Faith egyébként sosem próbálta ezt kihasználni. Utcai rendőrként kezdte, és végigjárta a számlátrát: először a gyilkosságokhoz került, aztán lett belőle különleges ügynök. Jól végezte a munkáját, megérdemelte az előléptetést.

Az igazán nagy megaláztatás csak ezután fog következni. Azon kívül, hogy el kell mondania Sarának, hogy Faith továbblépett a ranglétrán, míg ő egy helyben toporog, egy új társat is be kell majd törnie. Vagy inkább az új társnak kell betörnie őt. A társas készségek terén nem állt valami jól, legalábbis a kollégákkal mindig is nehezen jött ki. A bűnözőkkel bezzeg kiválóan szót értett. Fiatal éveiben maga is igyekezett kikerülni a törvényt, ahol lehetett. Tudta, hogyan gondolkodik egy bűnöző: ha bezárják egy szobába, tizenhatféleképpen próbál kiszökni, de eszébe nem jutna megkérdezni, hogy kinyitná-e valaki az ajtót.

Will megoldotta az ügyeket. Eredményesen dolgozott. Kiváló céllövő volt. Nem szívta el mások elől a levegőt, és nem akart mindenáron kitüntetést kapni azért, hogy elvégezte a munkáját.

De most tudni szeretete volna, miért nem hívták meg a megbeszélésre.

Lenézett a telefonjára.

Még több krumpli.

Újra kibámult az ablakon. Ekkor megérezte, hogy nézik.

Sara megköszöri a torkát a háta mögött, neki pedig egy pillanat alatt elszállt a rosszkedve, és nem tudta elnyomni a képére kívánczó bugyuta vigyort, amikor meglátta kedvesét. Kiengedte a haját, a szép hosszú, sötétvörös haját. Szerette így látni.

– Ebédidő van?

Sara az órájára pillantott.

– Egy óra negyvenhat. Pontosan tizennégy perc nyugalom maradt.

Will egy pillanatig tanulmányozta az arcát, mely gyönyörű volt, mint mindig. A homlokán némi maszat éktelenkedett, talán egy lecsapott szúnyog maradványai.

Sara kérdően nézett rá.

– Megnézted már valaha ezt a fészert úgy istenigazából? – érdeklődött, de csak azért, hogy a kanapéhoz csatlakozzon.

Teljesen kimerült a fűnyírástól, és már majd éhen halt. És aggódott, hogy Sara csak addig éri be egy szegény zsaruval, amíg annak a szegény zsarunak legalább ambíciói vannak.

– Jó kis hely, mi? – kérdezte.

Sarát a kanapéból felszálló porfelhő köhögésre ingerelte, de azért rákulcsolta lábát a férfiéra, és átölelte a vállát. Keze végigsimított Will csapzott haján. Willt mindig megnyugtatta, ha vele volt; olyankor mintha semmi más nem számított volna a világon.

– Akár be is költözhetnénk – mondta. – És most csak félig viccelek.

Sara kíváncsi tekintetében óvatosság költözött.

Will egyszeriben levegőt se mert venni. Szóval a vicc rosszul sült el. Vagy tényleg nem volt vicc, hiszen egy ideje már pedzegetik, hogy össze kellene költözniük. Tulajdonképpen már most is együtt laktak, de Sara még nem ajánlotta fel hivatalosan, hogy költözzön be hozzá, ő pedig nem tudta, hogy ezt jelzésnek vegye-e, és ha igen, akkor milyennek. Azt akarta-e üzeni, hogy

kérdezzen rá, vagy azt, hogy rá ne merjen kérdezni? Esetleg teljesen egyértelmű az üzenet, csak ő képtelen venni az adást?

Kétségbeesetten keresett valamit, amivel elterelhetné a beszélgetést.

– Nézd már, egy gitár!

Babrált egy kicsit a húrokkal. Kamaszkorában mindössze egyetlen számot volt türelme megtanulni. Lassan pengette a gitárt, közben dúdolta a dallamot, és próbált visszaemlékezni az akkordokra. Aztán megállt, s azon tűnődött, hogy is gondolhatta, hogy épp az *I'm on Fire* című remekművel fog levenni egy lányt a lábáról.

– Ez milyen pedofil szöveg már! „Hé, kislány, apukád otthon van?”

– Na és az, hogy „Kislány, nemsokára nő leszel”? Vagy az, hogy „Ne állj ilyen közel hozzám”?

Vagy a *Sara Smile* kezdő sora?

Ahogy megpengette a húrokat, Daryl Hall hangját hallotta a fejében: „Babahaj és női tekintet”.

Miért van az, hogy ifjúkorának szinte minden slágerszövege olyan, hogy le lehetne csukatni a szerzőt megrontásért?

– Ne már, még a Hall and Oats is?

– Néhány számnak vannak jobb feldolgozásai.

Will szerette, hogy Sara ennyire otthon van a könnyűzenében. Először megijedt, amikor látta, hogy barátnője kocsijának kesztyűtartója tele van Dolly Parton-CD-kel, de aztán megmutatta neki az iTunes-listáját, amelyen Adam Anttől a Kraftwerken át a Led Zeppelinig minden megtalálható volt, és rögtön tudta, hogy jól ki fognak jönni egymással.

Sara mosolyogva figyelte a húrokon sikló ujjait.

– Mikor tanultál meg gitározni?

– Középiskolában, autodidakta módon – felelte Will, és hátrasimította kedvese haját. – Mit meg nem tesz egy tizenhat éves srác, hogy lenyűgözzön egy tizenhat éves lányt...

Ezzel legalább sikerült megnevettetnie.

– A hajadat is felnyíratad?

– Azt nem – felelte Will, aztán felsorolta száználmas kis kunsztjait, amelyekkel egész pontosan nulla lányt sikerült lenyűgöznie. – Látnod kellett volna a kőmosott farmeremben és az Abidas dzsekimben.

– Abidas? Az meg mi?

– Olcsó kínai utánzat. Nem voltam valami gazdag.

Will már nem tudta tovább figyelmen kívül hagyni a széttrancsírozott rovar Sara homlokán.

– És itt mi a helyzet? – mutatott oda.

Sara megrázta a fejét.

Will letette a gitárt, és ujjával letörölte a rovar maradványait.

– Így már jobb.

Sara erre valamiért szenvedélyesen csókolni kezdte. Ujjai a vállába markoltak, és egészen átadta magát a simogatásainak.

Épp igazán belemelegedtek volna, mikor a kanapé hirtelen megrázkódott alattuk.

– Ez meg mi a fene volt? – ült fel Sara.

Will benézett a kanapé alá, hogy nem akar-e szétesni, aztán felállt, és megkopogtatta a gerendákat, ami nem volt épp a legokosabb ötlet, hiszen ha baj van velük, ezzel könnyen magukra dönthette volna az egész fészert.

– Emlékszel a néhány évvel ezelőtti alabamai földrengésre? – kérdezte Will, aki akkor épp Észak-Georgiában teljesített szolgálatot, és még az autója is kifarolt, ahogy az úttest megmozdult alatta. – Ez is pont olyan érzés volt, csak erősebb.

Sara begombolta a rövidnadrágját.

– Hallottam egy durranást is. A country club néha tűzijátékot rendez. Lehet, hogy új rakétákat próbálnak ki.

– Fényes nappal?

Will megtalálta a telefonját a munkapadon. A kijelző 13 óra 49 percet mutatott.